

Rock and roll circus

Mano Negra és el grup del mestissatge cultural per excel·lència. Des de París s'ha convertit en una banda multiracial de fama internacional.

Des dels inicis als carrers i al metro de la capital francesa, el cantant Manu Chao sempre ha volgut investigar en les músiques de tot el món i barrejar els sons dels suburbis parisencs en un *mélange* de sons i races. Aquest estiu, Mano Negra ha llançat el seu últim disc, *Casa Babylon*, fruit de dos anys de vivències i de viatges per Sud-amèrica. Una història que va néixer d'un somni i que ha servit per a enriquir el compromís musical i personal del seu líder, Manu Chao.

Mano Negra és un col·lectiu multiracial que va canviant de membres a mesura que van evolucionant les aventures de la banda. Manu Chao explicava a EL TEMPS després d'un concert sorpresa que van celebrar fa uns dies a la sala Revólver de Madrid que "la famí-

lia dels Mano Negra es va enriquant i variant constantment, perquè som un grup de fixxatges". Es en aquest sentit que el líder i cantant del grup va revelar un dels seus projectes més ambiciosos: "Posar en marxa un circ intercultural, amb grups que representin totes les ètnies dels seus components". D'una banda, hi participarien tots els elements que acompanyen el món del circ (malabaristes, trapezistes, pallassos...), i, d'una altra, voldrien donar l'oportunitat a noves bandes joves, afins a la ideologia de Mano Negra. Manu Chao vol així promoure grups de regions i ciutats per on passa la gran caravana, buscant una certa similitud amb el festival itinerant Lollapalooza, que travessa cada estiu diversos estats nord-americans i que va idear Perry Farrell, el cantant de la banda Jane's Addiction, ja desapareguda.

La filosofia musical de Mano Negra serà a partir d'ara de no fer més rondes internacionals. Manu Chao prefereix "tocar quan ens ve de gust i allà on més ens agrada; coneixem molts amics per tot el món i els anem a saludar amb tota la banda". Aquest estiu Mano Negra han visitat d'incògnit diverses ciutats ibèriques. Van ser al País Basc, on van tocar juntament amb els Tijuana No —una banda mexicana afí a la ideologia i a la música de Mano Negra—; van interpretar els seus temes al *gaztete* d'Andoain i a l'Hernaniko Bodegan d'Hernani. També van fer la presentació del disc prop de Madrid, on van acabar foragitats per la policia, i finalment van ser protagonistes d'un dels concerts més brillants i emotius de l'any a la sala madrilenya Revólver. Només amb el reclam del boca a boca van ser capaços d'omplir el local fins a vessar i deixar al carrer més de dues mil persones. Els privilegiats que van gaudir del concert van veure una banda plena d'energia i molt lluny dels esquemes tradicionals del rock. Els Mano Negra en directe van fer vibrar fins a la sacietat el públic fidel, que es converteix fàcilment en el protagonista dels seus concerts. La banda incita el públic a pujar a l'escenari, a ballar i a cantar amb ells, o fins i tot a corejar les velles consignes revolucionàries a l'estil: "El pueblo unido jamás será vencido" o els crits en favor de la insubmissió. Un doble concert en una sola nit que, a més, va tenir de ressopó una rítmica a primeres hores del matí, quan els músics, enduts pel *feeling*, intentaven, sense aconseguir-ho, de desmuntar els instruments. Manu Chao balla, canta, improvisa i és tothora el líder d'una banda carismà-

Mano Negra acaba de treure al mercat el seu darrer disc 'Casa Babylon'. Aquest elapé és fruit de dos anys de viatges per Sud-amèrica.

tica que es mou lliurement i sense complexos, però sempre sota la seva atenta mirada. Un personatge que és capaç de moure's i de connectar amb la gent de forma espontània, i que té uns recursos i una humanitat fora del que és corrent.

“Toquem als llocs per casualitat, ens ho proposem i sense cobrar entrada ni fer grans muntages oferim a la gent el que vol sentir”, afirma Manu Chao. En el seu recorregut ibèric no es van pas oblidar de Barcelona, on, segons el baixista de la banda, tenen moltes ganes de tocar: “El lloc ideal seria la Plaça Reial, on qualsevol dia, i sense avís, podríem fer un concert”. Una actitud que no fa estrany, perquè Manu Chao sempre ha tingut una estima especial al Xinès de Barcelona i al seu mestissatge, al qual va dedicar ja fa molts anys la cançó “Indios de Barcelona”, inclosa en el seu primer disc (*Patchanka*), i que va sortir amb un vídeo rodat pels carrers del Raval.

“El grup no busca una estabilitat convencional. Cada dia ens agradaria de fer un concert en un lloc diferent. És impossible de comunicar directament amb nosaltres, si no és coincidint en una actuació. Som un grup de directe, i qualsevol que ens hagi vist sap de què som capaços”. Amb aquestes paraules Manu Chao trenca tot intent de lligam sedentari, i explica que els telèfons de l'oficina reben contínuament trucades demanant quan comencen els concerts. Així va anunciar que, després del viatge de dos anys per Sud-amèrica, podrien buscar ara unes altres destinacions, cap a l'Àfrica o l'est d'Europa.

Canviar la política del món. Una de les constants del col·lectiu humà de Mano Negra i del seu conductor, Manu Chao, és la seva actitud envers els problemes socials i els seus plantejaments ideològics. Chao dispara sense embuts: “Cal canviar la política que es fa al món, perquè la política que fan els polítics és una merda i no ofereix cap solució”. Aquesta actitud l'acosta a unes altres bandes compromeses ideològicament, com ara els bascos Negu Gorriak, amb qui comparteix una gran amistat, especialment amb el seu cantant, Fermín Muguruza. El seu coneixement del País Basc va més enllà encara —ens va confessar fins i tot que és un autèntic seguidor de l'Atlètic de Bilbao.

Pel que fa a la música, el darrer treball de Mano Negra, *Casa Babylon*, és conseqüència d'un recorregut de vint-i-quatre mesos per Llatinoamèrica. “Una mena de diari de viatge per Colòmbia i Nicaragua, i d'on han sorgit clares influències musicals”, reconeix Manu Chao. Si els primers discos del grup oferien una miscel·lània de diversos estils, des del punk a l'*ska*, l'últim, enregistrat a cinc estudis

Una de les constants del col·lectiu humà de Mano Negra i del seu conductor, Manu Chao, és la seva actitud envers els problemes socials i els seus plantejaments ideològics. Tanmateix, Mano Negra és un grup multiracial que va canviant de membres a mesura que van evolucionant les aventures de la banda.

diferents de París, Nova York, Buenos Aires, Colòmbia i Nàpols, ens apropa a la música que ha trobat en les seves aventures. Hi trobem un Mano Negra que fa música calenta, atacant adés ritmes llatins, com la salsa, adés sons caribencs, untats de *reggae* i *raggamuffin* (barreja de *rap* i *reggae*). La gran família del circ Manu “enregistrava quan volia i entrava a un estudi quan tenia temes compostos”. L'any 1992 van noliejar el Cargo, un vaixell de càrrega per recórrer Llatinoamèrica amb el grup de teatre Le Royal de Luxe. L'any passat, Mano Negra va viure l'experiència de travessar Colòmbia, després de reconstruir un tren antic, a què es van enfilars músics, titellaires i acrobates. Manu Chao explica que, si bé l'experiència fou molt positiva, “van passar moments difícils en alguns pobles colombians; però a la llarga, quan ens veia dalt de l'escenari, el públic entenia la nostra història”. Per exemple, durant una actuació un *gamín* (nen colombià que viu al carrer) va pujar a cantar i a ballar i es va ficar el públic a la butxaca: “Ens va sortir un concert, i ara estem en tràmits per intentar d'adoptar Jonder, una persona meravellosa”, diu emocionat Manu Chao.

D'aquesta creativitat, en van sorgir més d'una seixantena de cançons, algunes de les quals haurien de sortir editades abans de final d'enguany. Manu Chao sentència que Mano Negra, tot i tenir un contracte amb una companyia discogràfica multinacional (Virgin Records), té la mateixa llibertat de fer cançons i de publicar discos que si estigués en una independent. “Traiem els discos quan en tenim necessitat, i ho fem sense cap compromís”. **Lluís Gendrau / Ferran Amado**